

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνη.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν.
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίγως νάξια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

γιά τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στο χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής.
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν σάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δευτέρα του Μαΐου κι' είκοστή,
άντιό άγνωστοί μου και γνωστοί.

Πούντος τετρακόσια και τριάντα τρία,
ταξειδιού μεγάλου τόση φασαρία.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

(Του Φασουλῆ προσέρχεται ή ξύλινη φαμήλις,
κάθε γνωστός του κι' άγνωστος οίκετός του και φίλος,
κι' ή παρόαλη γαιδάρα του κι' ό προσφιλής του σκύλος.)

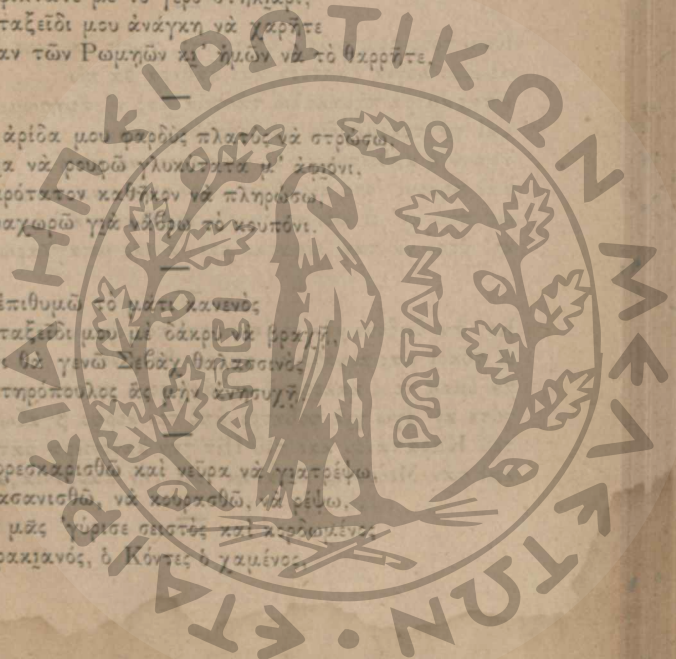
Φ. — Ω σύ φαμήλις ξύλινη κι' άναξιοπαθούσα,
ώ ντροπαλή γαιδάρα μου και χαμηλοβλεπούσα,
ώ σκύλ' έρωτικώτατε και πρώτε κοκκαλιάρη,
ώ Περικλέτο φίλτατε με τό γερό στηλιάρι,
γιά τούτο τό ταξειδι μου άνάγκη νά χαρῆτε
κι' ως σωτηρίαν τών Ρωμηών κι' ήμών νά τό θαρῆτε.

Δέν πάω τήν άρίδα μου παρῶν πλατό, νά στρώσω
μηδὲ σερμπέτια νά ρουφῶ γλυκιστά μ' άπόνοι.
πηγαίνω σοβαρότατον καθῆκον νά πληρώσω
κοντολογίς άναχωρῶ γιά άθῶν τό κουπόνι.

Καθόλου δέν έπίθυμῶ τό μισοί κανενός
γιά τούτο τό ταξειδι μου με σάκρινά βραχίλῃ,
γιά τό κουπόνι θά γένω Σεβάν, θηήτσινός
κι' ό γερό Σωτηροπούλος θά στήν άκτιούχῃ.

Δέν πάω νά φρεσκαρισθῶ και νεύω νά γαϊτρέψω,
μά πάω νά βασανισθῶ, νά καθαρισθῶ, νά ρέψω,
και τώρα πού μας γύρισε σκετός και κροχμαλένος
ό Κόντες ό ξερακιανός, ό Κόντες ό χαμένος.

Π. — Λοιπόν θά φύγης, Φασουλῆ;
Φ. — Θά φύγω, Περικλέτο...
Π. — Τό φοβερό μαντάτο σου με σφάζει σάν στιλέτο.
Και πού θά πῆς, βρέ τζόγια μου και μόνη μου άγάπη;
Φ. — Πάω 'στήν Πόλι, Περικλῆ, νά 'δῶ κι' έγώ 'Αράπη,
τόν Βόσπορο, τόν Γαλατᾶ, καφασία, μπεγιντέδες,
άλλαφα θεάματα και καραγκιόζ-μπερντέδες,
όλου του κόσμου τὰς φυλάς, λογῆς λογῆς άσκέρια,
και νά σου φέρω, Περικλῆ, Πολίτικα σεκέρια.
Π. — Πάρε κι' έμένα, Φασουλῆ...
Φ. — Θαρρῶ πῶς δέν συμπερεί
και σὺ ν' άρήσης, Περικλῆ, τὰ πατριά μας μέρη.
Σὺ πάντα πρέπει νά γλεντᾶς 'στών 'Αθηνών τό κλίμα,
τό καυκάλο σου τό σοφό νά τό γανών' ή λίμα,
νά ὀρᾷ υπέρ του γένους σου καθόσον εμπορεύς
και γιά συμβάξαντα σοβῶν νά με πληροφορῆς.
Π. — Δέξου λοιπόν φιλήματα 'στά ὀπὸ γλυκά σου χεῖλιν...

ἀναχωρεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ Κόντες τῆς Ἀθήνας,
μέ τήν ἐλπίδα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ σώσῃ ἐκ τῆς πείνας.

Ἐμὲ κανέναν τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας δὲν μὲ στέλλει,
δὲν εἶμαι Κόντες Ὑπουργός, οὐδ' ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
ἐγὼ πηγαίνω μόνος μου πρὸς ἄλλην ξένην σφαῖραν
μὲ θέλησιν καὶ βούλησιν ἰδίαν κι' ἐλευθέραν,
καὶ τοῦτο, φίλοι γινώριμοι, καθὼς καθέναν κρίνει,
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν πλειότερον βαρύνει.

Χωρὶς Σωτήρων ἐντολὰς μονάχος μου θὰ δρᾶσω,
ἐπὶ καμῆλων ἱερῶν ἐρήμους θὰ περάσω,
θὰ πλανηθῶ στήν Χαναάν κι' ἀκόμη παραπέρα,
ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τῶν μάγων τὸν ἀστέρα,
καὶ κλαίων τὸν πολὺν λιμὸν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
θὰ περιμένω νηστικός τὸ μάννα τούραντοῦ.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὲς μαζί με τήν κυρά μου,
κι' ἂν μὲ ζαλίσῃ ἡ θάλασσα καὶ βγάλῃ τὰντέρα μου,
ἀλλ' ὅταν συλλογίζομαι κι' ὁ Κόντες πῶς μαρτύρησε,
πῶς πῆγε γιὰ τὸ δάνειο τοῦ Δόρδου καὶ πῶς γύρισε,
ἐκεῖνος ὁ συλλογισμὸς θὰ μὲ παρηγορῇ
κι' ὅτι κι' ἂν πάθω, φίλοι μου, δὲν θὰ τὸ βρῶ βαρύν.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὲς κι' ἀσπάζομαι καθένα
κι' ἂν ἔλθω δίχως ἄντερα καλλίτερο γιὰ μένα.
Εὐδαίμων πρέπει ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖνος νὰ λογίζεται,
ὅστις στερεῖται σήμερον τῶν ὀχληρῶν ἐντέρων,
γιατί ποτέ του τὸ ψωμί δὲν θὰ τὸ συλλογίζεται,
ποῦ τὸ νομίζω ζήτημα ἐκ τῶν ἐθνικωτέρων.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου δὲν ξέρετε πῶς χαίρω,
αἰσθάνομαι πῶς γρήγορα χρυσοῦ θὰ κάμω χύσιν
καὶ τὸ τοκομερίδιον ἐπ' ὧμων θὰ τὸ φέρω
ὡς ὁ Αἰνείας ἄλλοτε τὸν γηραιὸν Ἀγχίστην.

Κι' ἂν μὲν τὸ βρῶ, πολὺ καλὰ, θὰ λείψῃ κι' ἡ μουρμουῖρα,
θ' ἀνάψῃ δὲ κι' ὁ Λεμονῆς καθὼς τὸ ροκανίδι,
ἂν ὅμως σὰν τὸν Κόντε μὲς τὰ καταφέρω σκουῖρα
ἀμέσως θὰ συμβιβασθῶ πρεσβεῖαις Ἰωνίδη.

Καὶ πρὸς τοὺς φίλους δανειστας, χωρὶς νὰ τοὺς ντραπῶ,
μὲ δύο λόγια ξάστερα καὶ καθαρὰ θὰ πῶ:
«παράμερα παρακαλῶ τὰς τεῖα μὲς ν' ἀφήσωμε
καὶ τὰ τοκομερίδια νὰ κεφαλαιοποιήσωμε,
ἄγουν ὁ κάθε τόκος μὲς κεφάλαιον νὰ γίνῃ
καὶ τόκους σ' τὸ κεφάλαιον τῶν τόκων νὰ πληρώνωμε,
ὡς ποῦ κι' οἱ νέοι νὰ γενοῦν κεφάλαιον κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἔτσι νὰ πάῃ λέωντας καὶ νὰ σὰς μπαγαλωνώμε.»

Κι' ἂν δείξουν μὲν οἱ δανεισταὶ πῶς ἔχουν κᾶπως νοῦν
οἱ τόκοι μὲς κεφάλαιον ἀμέσως θὰ γενοῦν,
ἂν ὅμως τοὺς σκοφανῇ κι' ἀρχίσουν τρίτσα κατσα
τότε κι' ἐγὼ γιὰ φόβητρο ἀπὸ τὸν κόρφο βγάλω
τοῦ Καραπάνου καὶ τοῦ Πιτ τὴν κανονιέρα φάτσα
καὶ σὰν Μεδοῦσης κεφαλὴν τοὺς τὴν παρουσιάζω.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου μὴ λυπηθῇ κανεὶς...
πηγαίνω γιὰ παρηγοριά σ' τοὺς ἔξ' ὁμογενεῖς.
Ξέρω, θὰ πῶ, πῶς πρὸ πολλοῦ δὲν εἰσθε 'στὰ καλὰ
πῶς εἰς τὰ φόντα χάσατε τὰ μαλλοκέφαλα σας,
ἀλλ' ὅμως, φίλοι κύριοι, τὸ μέλλον εἶναι πίσω
γιὰ τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους φουκαριῶν
κι' ἐπίτηδες ταξεῖδεψα γιὰ νὰ σὰς καταπείσω
πῶς δὲν θὰ ζήσουν οἱ Ρωμηοὶ μονάχα μὲ παραῖσι.

Νὰ ζῇ κανεὶς μὲ χρήματα 'στὸν κόσμο τὸν ἱερὰν
δὲν εἶναι διόλου δύσκολο, ἀλλὰ νὰ βλέπῃς Κόντε,
ἕνα κοτζάμ κρεμανταλᾶ, κατέβη γιὰ νὰ φάῃ,
νὰ μὴ μὰς φέρνῃ κάλπικο νὰ ξύσωμε τὸ δόντι,
καὶ τὸ Κουβέρνο νὰ μπορῇ νὰ ζῇ χωρὶς λιπτά
ἰδοὺ καὶ θαῦμα ὅγδον μετὰ τὰ ἔπτα.

Καὶ τοῦτο τὸ κατώρθωσεν ὁ κύριος Σωτήρας,
πανεπιστήμων ἄνθρωπος κι' ἀνὴρ μεγάλης πείρας,
ὅθεν ἀνάγκη δι' αὐτὸν νὰ πλέξωμεν στεφάνους
κι' ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δώσωμεν ἐράνους,
ὅπως μεγάλος ἀνδριάς ἀνεγερθῇ κι' εἰς τοῦτον,
ποῦ τόσην περιφρόνησιν διδάσκει πρὸς τὸν πλούτον.

Χωρὶς κανένα σχόλιον καὶ λόγιον παλαῖα
εἰς τὸν Σωτήρα σκύψετε, κι' ἐγὼ μὲ σὰς νὰ αἰψώ.
ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μάρμαρον κοστίζει ἀκριβὰ
ὁ ἀνδριάς πρὸς τὸ παρὸν ὅς εἶναι κι' ἀπὸ γύψο.

Ὅποταν δὲ τὸ σταθίδιον τῆς δόξης διανύσωμεν
κι' ὁπόταν, ὅπως προσφυῶς ὁ Δεληγιάννης λέγει,
εὐπρόσωποι τὰ χρέη μὲς τὰ διακανονίσωμεν
καὶ ζῆλος πρὸς τὴν πρόοδον τὰ στήθῃ μὲς θὰ φλέῃ,
τότε κι' ὁ μέγας ἀνδριάς βουλευμιῶντος γλάρου
μὲ τῆς Πεντέλης μάρμαρον θὰ γίνῃ καὶ τῆς Πάρου,
κι' ὅλοι τὸν Δόρδον τὸν κλεινὸν θὰ ψάλλωμεν ἐν ὕμνῳ
ποῦ πάσης μὰς ἀπήλλαξε βιωτικῆς μερίμνης.

Ἐσχάτως δ' ἐγίνε γνωστὸν σὲ δρόμους καὶ σαλόνια
πῶς ὁ Τρικουπὴς μὲ τὸν Πιτ καθὼς καὶ τὸς ἄλλους
ἐσυμμαθήτευσαν ποτὲ εἰς τὰ μικρὰ τῶν χρόνων
κι' ἔπερναν εὐσημα κι' αὐτοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ὀσκαλῆς.

Κι' ὁ μὲν Τρικουπὴς ἀμελῆς καὶ τσαπατσούλης ἦτο,
συχνὰ δὲ χοντροκέφαλος παρ' ὅλων ἐκαλεῖτο,
ὁ δ' Ἕλληνας Πιτ ἐπρόσεχεν εἰς τὰ μαθήματά του
κι' ὅλοι τὸν ἐκοροῖδευαν γιὰ τὴν σεμνότητά του,
κι' οὔτε στριψύνα μὲς φορὰ δὲν ἔκανε ποτέ του
καθὼς γι' αὐτὸ μὲς βεβαίουν πολλοὶ συμμαθηταὶ του.

Κι' ὅμως ὁ χοντροκέφαλος Σωτήρας ἀνεφάνη
κι' ἄλλος Σωτήρας χαρτοσιὰ ἐμπρός σ' αὐτὸν δὲν πῆκε
ὁ δὲ δειλὸς ἐκεῖνος Πιτ εἰδείχθη ντελμπεντέρης
καὶ παρ' ἐλπίδ' ἀτρόμητος καὶ πρῶτος κανονιέρης.

Ὅθεν ἐκ τούτου βλέπετε καλῶς, ὁμογενεῖς,
πῶς δὲν μπορεῖ γιὰ μέλλοντα νὰ προεπιθῇ κανεὶς
καθόσον μεταβάλλονται παντὸς ἀνθρώπου κλίσεις
καὶ μὲ τοῦ χρόνου τὴν ροὴν ἀλλάζει καθένας.

(Αὐτὰ τὰ βαρυσήματα ὁ Φασουλῆς εἶπεν
ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν σκύλον του μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν.)

Φ.—Ὁ πεινασμένε σκύλε μου, μὴ σείνης τὴν οὐρά σου,
μὴ γλιῖρῃς τὸν ἀρέντη σου καὶ τὴν καλὴ κυρά σου.
Βέβαια συμπονεῖς καὶ σὺ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
καὶ γὰρ τοκοχρεώλυτρα γαβίζεις παραφόρως,
μὲ δὲ σοῦ φέρω κόκκαλα νὰ φῃς καὶ νὰ χορτάσῃς
τὴν νὰ τινάξῃς μὲ πολλοὺς τὰ πέταλα προῦρους.

Σὺ δὲ, γαϊδάρα Μοῦσα μου, ποῦ ξέρεις καθὲ ρίμα,
καὶ σ' ἄχαμνά σου πιστὰ τὰ μυγοφαγωμένα
παρηκολούθησα κι' ἐγὼ τὸν Κόντε κατὰ βῆμα
ἢ οἱ κόποι γιὰ τὸ δάνειον ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα,
ἢ ἀντὶ νὰ κουβαλήσωμε τὸν Ἀγγλὼν τῆς στερλίναις
ἢ ἢ ὅς τρεῖς δὲν φέραμε δικαίαις σου καθυβρίναις.

Ὁ σὺ, ποῦ τὰ τρεχάματα τοῦ Κόντε μὲς γνωρίζεις,
γὰρ τούτη τὴν φευγάλα μου μὴ θλιβερά γκαρίζῃς.
Μὴ 'στὸ γρασίδι τὸ χλωρὸ τοὺς Ἕλληνας μακάρηζε
καὶ τὴν κεφαλαιοποίησιν τῶν χρεωλῦτρων γκαρίζῃς,
ἢ ὅπου καττάξῃς γαϊδάρο λυγίζου μὲ καμὰρι
καὶ θὰ σοῦ φέρ' ὀλόχρυσον καπίστρι καὶ σμαρά,
καὶ θὰ σοῦ βάλῃ κραταιοὺς Σωτήρας 'στὰ καπούλια
ὅς 'στὸν παρὰ νὰ τοὺς πωλῶ σὰν νῆμα παραπούλια.

Ἀναχωρῶ... εἰς ὅλους σὰς γὰρας παροξυσμός...
κι' ὁπόταν τῶν χρεῶν συμβῇ διακανονισμός
καθὲ δουλειὰ παρακαλῶ παράμερα ν' ἀφήσιτε
κι' εἴθις χωρὶς ἀναβολὴν νὰ μοῦ τηλεγραφεῖτε.

κι' ἐγὼ μὴν ἀμφισβallestε πῶς θὰ μ' ἰδῶ ἐγκαίρως
εἰς τὴν διακανονίσιν νὰ λάβω πρῶτον μέρος.

Καὶ τότε πλέον νικηταὶ θὰ σταθῶμεν Ἡεῶν,
τὸ γένος θὰ ξεκουραθῇ μὲ τὰ συγχαρητήρια,
κι' ἐγὼ θὰ ψάλλω λείψανα καὶ χύματα πατρώα
καὶ τοὺς πατέρας ὁγέτους καὶ τὰς πορρωτήρια.

Καὶ τότε τοὺς θοιάχους τοῦ κι' ὁ Δόρδος θὰ λιμαρῇ
καὶ τὸνομά μὲς οἱ λαοὶ μὲ πρίκην θὰ πᾶν.
κι' ἐμὲ εἰς τῆς γαϊδαῖρας μὲς τὸλόχρυσον σκακί
θὰ πιάσωμε τὴν Ἀλεπού μὲ τὴν κυρίαν Κοῖν.

Ἀναχωρῶ... μὲς γὰρας, μουλωχθῆς ἐπαίται,
καὶ πρὸς τὰς καλὰς τοὺς πτωχοὺς ἐκ μέρους μου εἰπὶτε
νὰ μὴ ζητοῦν πρὸς τὸ παρὸν τροφὰς καὶ παραπήματα
καὶ ἢς πᾶσαν τὴν καταστροφὴν τὰ τρομὰ κηρύγματα.

Ἄν ἔχουν μὴ μὲς γὰρας ἐν λησμονεῖν βεβαίως
πῶς κι' ὁ Ἑκαμπετινός τις, ὁ παλαιὸς Ἑβραῖος,
εἶν' ἕνα ἀνὴρ ταπεινὸς γιὰ πρότινον κι' ἐπίσημο,
μὴν ποτὶ γὰρ χρήματα κανεὶς νὰ ἐσκοτῇ
ποτὶν ἐν τὸν τρεῖς τὸν ἰδὲν γιὰ πλῆθος
ἐκδοῦναι 'στὸ σπῆτι του καὶ τὰ κουκία του 'πότις.

Ἀφῖνω τὸ πτολίθιον καὶ ὕψλιν καθῆκα.
πηγαίνω τὸν ἐκφάλαμ' 'στὸν εἶω νὰ διαβῶ,
καὶ μὲ τὸς ἀλφειοὺς νὰ σταθῶ τὸν ἱερὸν φονίκον
καὶ τὴν κεφαλαιοποίησιν τῶν τόκων νὰ ρεμβάσω.

κι' ὑπὸ παρήγορον σκιάν ἢ φοῖνικος ἢ κέδρου
ν' ἀναμνησθῶ τοῦ σεβαστοῦ Σωτήρα καὶ Προέδρου.

Πηγαίνω νὰ συμβιβασθῶ, πηγαίνω νὰ σῶς σώσω,
τὴν ψόραν τὴν Ἑλληνικὴν παντοῦ νὰ μεταδώσω,
καὶ τὴν διακονούνισιν μὲ κέρας νὰ σαλπίσω
καὶ κατακέφαλα μ' αὐτὸ τοὺς Φράγκους νὰ κτυπήσω.

ὦ σεῖς ἀγαπημένοι,
δεχθῆτε δὴ φιλιᾶ...
ἢ βάρκα μὲ προσμένει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιᾶ.

Καπνίζει τὸ βαπόρι,
ἀφρίζουν τὰ νερά,
καὶ τραγουδοῦν 'στὴν πλώρη
οἱ ναῦται μὲ χαρά.

Ὁ σκύλος μου γαβίζει,
ὁ γαῖδαρος γκαρίζει,
φωνάζουν τὰ μωρά μου,
σκούζουν μ' αὐτὰ κι' ἡ δούλαις,
καὶ νοιώθω 'στάντερά μου
τῆς πρώταις ἀναγούλαις.

Σὲ παραιτῶ γιὰ 'λίγο,
πατρίς μου κλασική...
πρέπει γιὰ σὲ νὰ φύγω
κι' ἄς παίξ' ἡ μουσική.

(Ὁ Περικλῆτος ὁμιλεῖ
'στὸν ἀδελφὸ του Φασουλῆ).

Π.— Πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, ποῦς' ἐξώλης καὶ προώλης,
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάδας σὲ προπέμπει ὅλ' ἡ πόλις.
Νὰ μὴ 'δῆς φουρτοῦνα διόλου καὶ νὰ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ...
πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, κατευόδιο σου καλὸ.
Πήγαινε νὰ πιῆς σερμπέτια καὶ νὰ φᾶς ἀτζέμ πιλάφια,
πήγαινε νὰ 'δῆς ἀσκέρια καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ συνάφια.

Πήγαινε καὶ σὺ ν' ἀκούσης ξακουσμένους ἀμανέδες
καὶ νὰ 'πῆς κανένα λόγο καὶ γιὰ 'μᾶς τοὺς κουνενέδες.
Μὲ ληχτάρα κάθε τόσο θὰ μαθαίνουμε γιὰ σένα,
κι' ἂν μονάχους μᾶς ἀφίνης σὰν τῆς τράπουλας πὸν ἄσο,
μὰ πρὸς χάριν σου θὰ σμίγουν ὅλ' οἱ πόθοι μας εἰς ἓνα
ὅπως χίλιοι καλογέροι τυλιγμένοι σ' ἓνα ράσο.

Πήγαινε νὰ 'πῆς 'στους ἐξω, περιλάλητέ μας ἄνερ,
ὁ καθεὶς μας μὲ τὸ ζόρι πῶς νηστεύει σὰν τὸν Τάνερ,
τὴν ἀρίδα σου ν' ἀπλώσης εἰς Ἀρμένη καφενέ,
γι' ἀνδριάντα τοῦ Σωτήρα νὰ μαζέψης ρεφενέ,
καὶ μ' ἀφρίνι νὰ φρενιάσης καὶ νὰ ψάλης ἀμανέ
σταυροπόδι 'στὸ μεντέρι γιὰ τὸν Πίτ τὸν κουνενέ.

Πήγαινε νὰ φᾶς κέρασια καὶ φιστίκια κι' ἀνανάδες
καὶ σκυψίματα νὰ μάθης κι' ἔως κάτω τεμενάζει,
γιὰ νὰ σκύβης 'στὸν Σωτήρα, ποῦ 'δασκάλεψε καὶ πὶ
'στὰ χρεώγραφα νὰ παίξης καὶ νὰ τρώγης βερσέ.
Παγανιὰ τὴν Πόλι πάρε καὶ πεζὸς καὶ καθολάρης
κι' ἂν κασιόης τώρα φεύγης μὴ γυρίσης κασιόχαρης.

Σὺρ' ἐκεῖ, ὅπου καθήκον ἀπαρξίτητον σὲ στέλλει,
γιὰ νὰ γίνης τοῦ Σκυλίτση τοῦ Στεφάνοβικ μπέλι,
χαρταγὴ χρυσῆς ἡμέρας 'στὸν ὀρίζοντ' ἀνατέλλει
καὶ θὰ κάμωμεν μὲ τρόπον πληρωμῶν ἀναστολά,
καὶ γιὰ τοῦτ' ὁ Καραπάνος κι' ὁ Μυλλόρδος μας λυσι
καὶ τὰ ρούχα του ξεσχίζει κι' ὁλοένα ξεφυσᾷ.

Νέον στάδιον τιμῆς
καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ 'μᾶς...
θ' ἀναστείλωμεν κι' ἐμεῖς
τάς 'δικάς μας πληρωμάς.

Ἄιντε, φίλε Φασουλῆ...
σύρε κι' ὦρα σου καλὴ...
στάσου νὰ σὲ κάνω μάτσι
εἰς τὸ κάθε σου χειλᾶτσι.

Ὅπου πᾶς μὴ μὲ ξεχάνης, νᾶσαι πάντοτε 'δικός μου,
κι' ἂν τὰ δάνεια κι' οἱ τόκοι τοῦ μουφλούζη τοῦτο κέρως
μᾶς χωρίζουν γιὰ τὴν ὦρα καὶ μ' ἀφίνουν εἰς τὰ κέρως
μᾶς ἐνώνει μίᾳ φτώχεια, μίᾳ κοινὴ μουφλουζαρία.

(Ὁ Περικλῆς ἐσίγησε κι' ἀκούετ' ἔγχα λέσσα
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλῆ πηδοῦν 'στὴ βάρκα
μὰ μόλις μὲς 'στοῦ βαποριοῦ ἐμπῆκαν τῆς κοκέτας
τοὺς ἔπιασε ἡ θάλασσα κι' ἀρχίζουν τῆς ρουκέτας
κι' ὁ Περικλῆς πρὸς τιμὴν τρεῖς κανονιαῖς τινάζει
καὶ μ' ὅλη τὴν φαιμήλια του 'στὸν πλοίαρχο φωνάζει
«Καραβοκύρη στάσου
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου...»)

Πάει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν Πόλι νὰ κενέψῃ
γιὰ τοῦτο παύει κι' ὁ «Ρωμηὸς» ὡς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Καὶ δλέγαις ποικίλαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάγκος ὁ Κάρωνης, γιατρός, γιατροῦ παιδί,
ὅπου τὸ διακρίνει καὶ γνώσις καὶ σπουδή,
τὴν ἀδελὰ του 'πῆρε κι' ἐπῆγε εἰς τὰς Πάτρας,
ποῦ τῆς ἱατρικῆς τοῦ πολλοὺς θὰ εὖρη λήτρας.

Οἱ ράπτει Ἀἰδονόπουλοι—μεγάλον τὸνμα των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετὰ κηστὴν ἐσχάτω,
κι' ἤλθαν κοστοῦμα θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτω.
Τὴν κάμαράς τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαράς μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀποθεῖ σὲ φωτισμέναις σάλαις
ἐκεῖ καὶ νέων γραβιτῶν πολλὰ τῆς ὦρας εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε ψιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὠμορριὰ περίσσια!
'Αἰδονοπούλους δύσκολα θὰ 'βρῇς καὶ 'στὰ Παρία!

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινογράφος πολὺς.